

[Stærmose.]

Tidens alvorlige Spørgsmaal og samle vore Kræfter om disse Spørgsmaals Løsning.

Det forekommer mig da, at det, der her maa peges paa, maa blive det Problem, der ligger i at gøre Lønmodtageren, den, der skal tjene til sit Ophold i andres Tjeneste, medansvarlig, til Medarbejder og i højere Grad Medborger i vort Fællesskab. Jeg har den Tro paa vort Folk og de kommende Aar, at der ligger den Opgave til os at skabe noget nyt og skabe det paa dansk i Lønmodtagerens Verden paa samme Maade, som der skabtes noget nyt ved Fremsyn og Idealisme af Foregangsmændene for 150 Aar siden.

Lad mig føje en meget vigtig Ting til: at disse Reformere ogsaa skabtes af Frygt for Undergang, af Frygt for Katastrofen, af Frygt for at miste store, ikke blot materielle, men ogsaa aandelige Værdier. Der er ingen Skam i, at vi ogsaa siger, at vi vil arbejde for et bedre Danmark, for at Danmark kan være et Foregangsland i kommende Aar, ikke blot ud fra vort demokratiske Syn, ikke blot ud fra vort Syn paa Medmennesket, men ogsaa fordi vi er grebet af en Frygt for Undergang for de væsentlige Værdier, der kom til at staa saa højt for os i de Aar, der er svundet.

Norlev: I Tilslutning til det, som det ærede Medlem Hr. Stærmose her sagde, vil jeg ogsaa gerne udtrykke min Tak for den Loyalitet og det Kammeratskab, hvormed ikke alene jeg personlig, men vor lille Gruppe i det hele taget er blevet mødt her i Rigsdagen, og jeg vil ogsaa takke for de Lejligheder, der er givet os til at være med i Udvalgsarbejdet og til paa anden Maade at blive godt informeret om Tingene. Det har stor Interesse at være rigtig informeret. Jeg har tidligere altid, før jeg blev Medlem af Rigsdagen, naar jeg mødte Kritik af Rigsdagsmænd — det sker jo man møder Kritik af Rigsdagsmænd —, hævdet, at den politiske Moral i den danske Rigsdag stod højt, og det glæder mig, at jeg af egen Erfaring har faaet bekræftet, at dette er rigtigt.

Naar jeg har sagt dette, vil jeg tillade mig at komme med nogle kritiske Bemærkninger angaaende selve Rigsdagsarbejdet. De har ikke Adresse til nogen bestemt, men er blot en Henstilling, som jeg haaber man vil tænke over. Det forekommer mig, at Rigsdagsarbejdet kunde gøres lidt mindre omfattende, dersom der blev noget mere Plan i det. Saa vidt jeg ved, er det saaledes i det engelske Parlament, at der bliver planlagt en Serie Møder, vist ikke alene for

en Uge ad Gangen, men for en Maaned ad Gangen, saaledes at Medlemmerne i meget højere Grad, end jeg synes det er Tilfældet i den danske Rigsdag, nogenlunde ved, hvad der skal foregaa, og hvordan de kan disponere over deres Tid. I det hele taget er det en af de Ting, jeg har savnet her, at man ikke har kunnet disponere mere end fra Dag til Dag. Som sagt, denne Klage har ikke Adresse til nogen bestemt. Jeg ved ikke, om det er muligt at ordne det anderledes, men jeg henstiller til dem, der har Mulighed for at gøre noget paa dette Omraade, at tage Tingene under Overvejelse, for det er nu engang rart, hvis man kan disponere paa længere Sigt, idet en Del af os jo har Arbejde uden for Rigsdagen. Jeg har det Indtryk, at en af Aarsagerne til det, jeg her omtaler, er, at det i højere Grad er Udvalgene, der bestemmer Rigsdagens Arbejde, end Rigsdagen, der bestemmer Udvalgsarbejdet, og jeg vilde ønske, det kunde blive saaledes, at det var Udvalgene, der maatte rette sig efter den Plan for Møder, som Rigsdagen har, selv om der saa maaske blev lidt mindre Tid til Tovtrækkeri i Udvalgene og noget mere til aaben Debat i Rigsdagen. Jeg tror, det vilde gavne Demokratiet Anseelse i det hele taget. Saa kan jeg ogsaa tilføje, at dette, at nogle ærede Medlemmer somme Tider taler alt for længe, gør jo ikke, at Møderne her bliver mere tiltrækkende. Det er meget muligt, at vi paa et eller andet iøjnefaldende Sted skulde have Lars Dinesens Raad til Ole Hansen. Da Ole Hansen, den første Bonde, der blev Minister, den første Venstreminister, kom ind i Rigsdagen, sagde Lars Dinesen til ham: „Skal jeg give dig et godt Raad, Ole?“ Ja, det maatte han da gerne. „Du skal aldrig lade en god Lejlighed gaa fra dig til at holde din Mund!“

Efter disse indledende Bemærkninger vil jeg tillade mig at glæde ærede Medlemmer med atter at tale lidt om Grundskyld. (*Christmas Møller m. fl.*: Følg Raadet!). Jeg skal nok gøre det. Nu kan De jo bare se paa Klokken. Jeg vil, som sagt, glæde ærede Medlemmer med atter at tale lidt om Grundskyld, for det er jo det, vi tre, der danner Retsforbundets Rigsdagsgruppe, er valgt til, og det er desværre min Erfaring, at vi er nødt til at gentage vor Tale derom, for Politikere og Teologer er efter min Erfaring de mest forhærdede Sjæle, naar der er Tale om at omvende sig fra gammel Vildfarelse og erkende ny og simpel Sandhed.

Det, som stærkest præger det politiske Liv i Danmark i Dag, forekommer mig at være Brydningen mellem Liberalisme og